

μας και αυτών περίε τον τούς γήινους άγγελους μετά του θωπευτικού ύφους, όσαρ έπρατα να δεικνύσαι προς αυτούς πάντες οι διδάσκαλοι. Έκει σπαρωμένοι ή άποκαθιόνται, και άπανταχού οι σθάινται τις, άπειλόντων τήν τελειόφρον άντόυ κεραλή, δι έπι βλάσι θείν μειδιώντα ή πασχόντα. Άπανταχού ή έπιποθέζοντα εν τώ τωφ λυκή ή κείνη αλήη διακρίθ, νομίζεις, αυτές εκ των όπισθεν και φωτεινότητας και ήπιδοητικώτερας ούτω πρεβάλλουσιν εις τό όημα τού θεατού. Άλλά πόσον καλλιτεχνικά και τό πολλογού ήκατοσαμμια μερά ήγγραμα είκονίζεις! . . .

Μετ' εύλαβούς συνισθήματος ευγενούς οδηγούμενοι υπό των ύπάλληλων του ναού άναρχόμεθα εις τό κέντρον του καθοριστάτου ήζώστου. Έκει μάγον ίκταίνεται θέματα! . . .

Όρχων εύρύς, άπειρισπαστος. Άεραίνου ένσθή πεδίς δεξιή, και ήριστα ή Προποντις γαλανή ώ; τό όριμα των ήγγίλων, λεγα πέλινω ή; ή εύρύσις μακαριότητα, άμφωρόβριος ώπι τήν θηγι ή άούλλητός άκτις του θεού! Έμπαρό; ήλαρα, μακριά ώς ήζωγαρημένον κόρημα ή όλιγον άνέρπουσα άάτη των Φλωρίων, ής τό συνηρόρις καλλιστέραν ήσως ώς ένδοθισμα προνόηται και τήν βάλασσαν.

Πρός άυμάς ή στερογγύλη και χλοάζουσα γλώσσα του Ριγίου (Μικρού Έσκεμετ) ήνέως ήκαπύεται ήπι τό κίματα και ήγύς ή άκόμνω του Μιαν της, ύψουόνοτος, κανονιας ώμώδης και ήσέργγιος βλάη, άπαλάσι τό ήθονιας άπανταχού πλανώμενον ήλέμα, ένψ ύπερθεο ή δών ήλιος πορφυοι και χρυσοι ήζωσις των ούρανών. Άπαλή και άροσάτης ή αύρα ώπει πύρεξ ήγγίλω σοι θωπυοί τό μέτωπον. Πλυνάτη σιωπή, μακαρία αλήθη είναι διακεχρίνη πανταχού. Και ύνεμώδης της όδιστός και άγανής μεγαλειον και ήριβροια μαγία άπλόστου και ήζωσιού φυσικού κώλου; σί καλε ήσως ήζήσι εν Ι δια της μωριόφωου γλώσσας του σιωπηλού αύτής μειδιήματος.

Δέν είναι πλάσμα φαντασίας, δέν είναι άφελς τις εύλαβώς παράφορος ή αναίσθητος της παρουσίας του θεού εν τώ μέσω της γλώσσας ταύτης και μακαρίας φώσεως και υπό τού; ζενόνας σε ήριβος τούτου θελου.

Έκει υπό τήν ήριβότητα είκόντων αλήγη ά-

ποθέτων πράγματι τάς βιωτικές μερίμας, αί σθάινται εκούτος ήγγυόσας του θελου και εύλάμβεται τόση μακράν και όμήλη τόση, άντε άδυνατόν να σε φθάσωνι ή άστυγία, ή σινηική σωματιλδής του νοσηρού τούτου εύματου, όσαρ καλείται αώφης . . .

Άναρχόμεθε άνωτιρω διά τή; σενής και ήλικουδής; κλιμακος του κωδωνιστηρίου ήκριώδης υπό τό ήριον αύτού. Η θέα είναι ή αύτα, άλλ' ύψώνη γαίναται ήδωνιατετα ήτι.

Ποιητικώτατον δι ήλιγητων ίσαι προσθέτουσιν οι ήλιπαστοι και μαχιλόμονοι τιτιβοηροί των άείρων πτηνών, στρουθίων και χελιδόνων, άτινα ήχουσιν άναριθμήτους φώλες εις τό πολυδαίδαλα του κώδωνος ήκριώματα. Πόλις ήδοληρος ύψώτερη ήρημάτων εις τή; εύπληγγόνου του ήριού δόμου ήγυαλις υπό τήν σείνην Έκείνου, όστις ήγάπησι τά πενά ώ; πίν όπι άγνώ και γλυκύ και προνοει διά τό ήχατον τούτου ώς και διά τό ύψιστον των πλάσματων Του! Ω! ή λαλι των είκόνη ή άσίγητος, ήτις δέν είναι όημα άλλ' όλοει συνδεδεμένης ήρημάτι και εύλετήτως της περιωτής κοινωνίας, της ειδη πότας ιδέας και αί σθήματα άγνωστα εις ήμας διακρίβεις. . . άλλ' και τι δέν λέγει ήσως εις τήν άνδρωληνη ψυχλήν!

Άλλ' ό ήλιος ήδων, ή Προποντις έλικώζειεν ύλονει και αι χρυσαί πεδίδεις ώριμων, μετ' ήκαλι ήλιόσας εις τήν τυρβόζουσαν πόλην μακράν της χροσποδής; εκείνης μακαριότητας. Όθεν άπλόστον άπό ήγγράματι εν τώ βιβλίω της προποντις άποκαμριόσωντι τον μήνην του ναού ήρέξ, πατέρα Παύλον τό όνομα, ύπερπρόστατον, πεπαιδωμένον και κάτογον τής αρχαίας ήλληνακής, ζώντιος ή φιλόστονος δεζιωσις ενήλικον ήμας ύψημώστερας, και τούς φιλοζήτους του ναού ύπάλληλου. Και ήγαπαλειόποια τό παρακλήδεις εκίμα του θεού και τήν μεγαλοσπητή εκείνην άριστοκρατίαν του φυσικού κώλου, όπου ό έθρωπος αίσθησαν τήν σμειρότητα αύτού άντιμέτωπος του ήπρόνοτου εύρου των εκάτερον, άλλ' και τό μεγαλειον αύτου άντιμετώπου του διατρωομένου και γαλανού ιδεύουδης της βροσπαίας και του ήθικού ύψους του Άληθούς, του Άρελου και του Άγαθού, διήπλαττον ήτι θεσιόσιον ύνειρον. . . Ω, ώς ήλιον ίσαι μακράν της τούρβης και τών

άνθρωποράγων τής ζωής; μερομίν μερόν και άέριμιτων λυών οικίσων κακωρομίνον υπό άσηη και φυλλώματα, άπένοντα τήν εύρειαν χροσθή βάλασσαν των άγρών και τό ήτάρων σακρηρόβριον της Προποντις πεδίων, και να ζήσω και ν' άποθήσω ίσαι υπό τό θεσιόσιον μηδίαμα της άστυγίας και του θεού, υπό τήν ήριβότητα άδύνη του ήζωδίου φωτός, υπό τή; βοδαλις θωπυοί; της αήτης και τής άσπύρας, εύγρηόστα του θεού! . . . ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Η συνέχεια της δημοσίας διαλέξεως της όους Κορν. Πρεβεζιώτου: ε' Ο Γυναικείος χαρακτήρις εν τή ήλληνακή μυθολογία εις τό προσυχερό.

GASTON DE BEAUMONT

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

(Διήγημα)
(συνέχεια)

Μί ένυ θελτικόν θρονό τή; ισθής; και μέ ζεμα εις τό χέλιη ή ΐωινια έπίσταε μακρήν.

Έτύχαξ! . . . διστί μολις ή Κλαίρη ήριβή τό βλέμμα ήπι του γραμματος, όσαρ αύτη ήζήθηε προς αύτης, και έπεισε ήξηνηλατήνη έπί τινος καθίσματος.

Άνηγώριος τον γραφικόν χαρακτήρα του ΐακώβου Φηγγαλι, τον γραφικόν χαρακτήρα εκείνου, όστις ειχε ζήτασι τήν χερά της, καθ' έν χρόνον τήν ήνόμεη πλουσίαν . . .

Συγκριώματασα ήλην τήν στωϊκήν θελησίη της κατώφως να άραμωθ τήν νεομικήν παραχρήη της και άναθεύασα τήν ψυχήν της εις τόν θεόν, ίελευσεν άντόν, όπως τή άωση θάρρος διά να ύπομείνη τήν νέην τάτην άοκμασίαν.

V

Καθ' έκείστην σηνδών ή Κλαίρη ή ηηγαρημένη να συνήθη διά τόν ΐακώβον ήπιστολήν, εν τή όπολις διεβιάζων άντόν περι τής ειλικρινείας της άγάπης της.

Τούτο κατ' άρχή; ήτο ή ύδνηροτέρα των άλλωδών της.

Η τύχη ήτο δι' αύτήν πράγματι σκληρή, ά-

δικος! Όστω, αύτή; ήτις έπαλογοίσει τόν βιβιαότιον και άγνόστον ήζωτα προς τόν ΐακώβον άνωθετο, ίσώ ή ΐωίνα, ή άνοήτως άναθεωρημένη, ή άκατάλληλος δι' εσώμαμα βεβώ, ή άνη; κερήλις και νούς, ή όπολις ήχίητο να αούκωχρή διακρίων μόνον και μόνον διά να ίκανοποιήσ ύλις τά; μακροήτης της, έκαλοκείστο και ίως ήγαπάτο! Και εις; εκίμηρον της άτυγίας έβίχιστο υπό του περι ύπαρξως άγνώως να ύπαρθη τό συμφάρομα της άντιζήλου της! . . .

Όλιγον κατ' όλιγον ήζωοίμων εν τούτω εις τό κατακέρμον της άτυγίας ειδός τις παρμύβιας. Βρόλυτα προς τόν ΐακώβον τάς ήπιστολιές, τάς όπολις θε ήήονατο έν' εύθείη να διευθνήη προς άντόν, ένν ύτως δέν ήπλάσαστο των προς αύτην ύποζωοτήτων, έντάρως ήνέστε εις γλωκαίσις στυγιάς νομίζουσιν ότι αύτή ήτο ή άληθή μνηστή του.

Η αύταπόστη είπή ήλιβρω εν τωρον εύτής βίον ώ; τρυφίε μια ήλιική άκτις ήσωμοσίως εις ζοφαήν αήθουαν.

Έα τών προς τήν ΐωίναην φιλορορρότων του ΐακώβου έλέμβωται και αύτή τήν μερβή της. . . Άλλως τε δέν άνήων εις τήν ΐωίναην ής όλοκέρου αύται; διστί μήμωσι αι ήπιστολιαι ύπαγορευόντο υπό της καρδίας, υπό τή όπολις προεκκλώντο;

Μ' όλο εν τή ήγνώριαν ότι ούθώποτε θε ήγίεστο σέυφος εκείνου, τον όπολον ούδέποτε ήπαυσε ν' άγαπή, τή ήτο όρωκ ήπώρας γλυκύ να όνειρούται χωρίς ποσός να άμφόβληη εν αύτή ήτο ή άγαπημένη πράγματι υπό του ΐακώβου, ή δι ΐωίναην ραϊομωμιας, υπό μόνον τό προσήγμα.

Τήν όδνηροτην θυσίαν ήζήθει διά του έλέος του του και όνειροκόλου μισωαήτου.

Ηπι πλέον ούδύλιος ήμίοις τήν ΐωίναην ή εύγενής ψυχή.

Ό ΐακώβος Φηγγαλι μετά τήν ήπίντησιν της μνηστής του εις τή πρώτην ήπιστολήν ήπιθώσους προς αύτην τήν ήπομείνην

Φιλότητις μοι.

Η άναχώρησις σας εν Παρισίον ήπο σκληρά δι' ήμά, διστί έστωραβήων τόσων εύτυχόν στυγμόν, τόσων όποιας άποκαομείων της παρηά τό πλεονών της μνηστής του. Έπίλυον όρωκ ότι οι άσωκρησμός ήμών δέν θα ύπαρκόσθ έπί πολεύ.

Και άκουσα ποί μιλῶντες τ' άγέρν
Τόν πόνο του κρυφά τό σιωπῆλό.
Μέ βλέπεις ; έλεγε γίγικα τ' άδέρφ.
Κ' έγω, ν' ένώ μαζ' όου άγαπῶ,
Κ' άν τώρα (ώ γά τ') άκριβό μου τάρω,
Μά πῶς δένύ ό γ' αὐτό και λαχαρά.
Μ' άν δέν μοῦ μείνῃ τίποτα 'Οδ άπάνω,
Κ' άν μείνῃς μένω σου αὐτό 'ς τή γη,
'Αδελφί μου αλάνω θα σέ κώνω.
Και σελάνου σου άπό τ' ήλια τό φῶς μου
Και σ' 'ς τή με τή δροκη σου φυλά,
Μακρῶ θα ζούμε άπ' τήν όργή του κόσμου.

ΤΟ ΧΑΜΙ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Άν έβρω έγώ, άν έν' άλάνω
Πῶς βράνουν οι νεκροί τό μεσονύχτι,
Και πῶς ἄ νύχτι άν' τό φῶδο, παιδ πυκνό
Τόν πάλω του, παιδ μαῖρο τόν-ερχεται.
Μά έβρω πῶς άν 'ς άλλήνως φίλιά
'Έμῶνε έρχόντῃ τήν πεθωμένη,
Στου τάφου μου τήν κρῖνα σκεπτινά,
Θά νοσήσῃ άναί τήλιά νά θαλάσση.
Τά δάκρυά θά μέλω τό λουρα,
Σπῶ δάσῶνα θά τό τυλίξω τ' άδριο.
Και όψήγοντας τό σάμα μου καρδιά
Θά 'ρθῶ σέμῃ σας πρῖν νά βῆ τό άστρο.
Τά δάκρυά μου σουκα, φυχρά,
Μαχαίρα θά γενοῦνε του θανάτου,
Και θά σου έρωξέσῶνται τήν καρδιά.
Σπῶν 'Αδῆ νά τή όφρουν έκει κάτω ! . .
Χωρίς καρδιά σάν μείνῃς—ό χαρῆ!
Καρδιά δέν θάξῃς πῶς γ' ν' άγαπήσῃς
Τῆς (νεανίας θ' άήσῃς τό φίλιά
Και τῆς νεκρῆς τό χάδι θά ποθήσῃς.
Αίγυπία Κηρύτση

ΚΗΡΗΚ—ΧΑΝ

'Όπως νομίζετε ότι προτίθεμαι νά σκιαγραφήσω
κανένα μαχητικό ή σφοδρόν είτε ότι άνιλα-
θῶν νά γράψῃ τήν βιογραφίαν 'Εμῆρου τινος τῆς
'Αργυρόστην ή τῆς Βοσπόριε ! Διότι τί άλλο δό-
νεται νά σημαίῃ ὁ ἄνω τίτλος ; Και ὡμῶς ὁ
ἄνω τίτλος είναι τό καζάτου ὀνομα ἑνός χα-
νῶν, τό ὄνομα εἰσάγεται μεταξύ 'Αλεξανδρίττας
και Χαλιπίου και εἰς τό ὄνομα εἰαι ὁ καθ' ἑαυτοῦ
σταθμισμοῦ, σημαίνει δ' ἄπολύστατα Σπασιρό
Χάν.

'Όσαι ἐπρόκειτο ν' άναχωρήσῃ ἐν μνῆ 'Ιουλίῳ
ἀπό 'Αλεξανδρίττας εἰς Χαλίπῶν και πρώτῶν
τούς εἰδήματα περί τοῦ ἔργου ἰσχυροῦ ἀποβῆν
αὐτοῦ, ἔτι άναχωρῶν τῶ ἑσπέρῃ ἔμπροσ, θῆ
ἔβδανον περί τῶ χειρῶν εἰς τό Κηρή-Χάν,
ὅπου θ' άναχωρῶν μέρι μοιχαίρις. Καίθιν
δὲ άναχωρῶν, θῆ ἔβδανον τό ἑσπέρῃ εἰς Χαλί-
πιον.

— Και τί είναι τό Κηρή Χάν ; Και διατί
τό λέγουν σπασιρό χάν ; πρῶτον.
— Ἦναι ἐν χάνι μέ μωρικῶ καλόβας τριγῶν,
μέ ἀπέναντι αὐτά ; ὅμως ἔδωθη νά μ' ἔξηγη-
ση διατί ἰπωνομαζέτο σπασιμόν . . .

Πρὸς τό ἑσπέρῃ ὅταν ἡ μαχηροῦσα καταθῶ-
νος ἀντικατίσται τό φῶς τῆς ἡμέρας, μολ πα-
ρουσιάζονταν πέντε δῖνα, τρία τετραπόδια και
δύο δίποδα, τρεῖς ἄκοντα και δύο ἔγωναίτιαι
και εἰ πέντε μελογγυνοί, κυρῶνεις και ζωροί
ἀποκομοῦντες διά τῆν ἄμυσον άναχωρῶνται.

— Και ποῦ θά φθάσωμεν τῶ ἔξυμωρίττα ;
πρώτῃ τῶν 'Οβαγκίμ, ἰδιοκτίτην τῶν πρώτων
καί ποιόγωντων μακιορῆ (άγωγίαν).

— Σ' τό Κηρή Χάν μέ ἀπέναντι.

— Και διατί τό λέγουν Κηρή Χάν ;

— Χμ ! γιχτι ἔκει σπῶναι ὁ δρόμος ! 'Εως ἔ-
κει ἐπιεικῶντες και ἐπ' ἔκει ὁ δρόμος γίνεται
ἴσιος και πλατύ ; ὅως τό Χαλίπ.

Μολόνται ἡ ἔξηγησις τοῦ μακιορῆ δὲ ἰκανο-
ποιεῖται τῇ περιγραφήν μου, ἐπιφωτισόμενος ἔ-
μω ; ἰκανοποίησῃ κητή ἐπί τόπου, διεκάλισα
τῶν δι' ἡμῖ προωρισμένων ἡλυσῶν, ἑρωτάσῃς εἰς
τοῦς άλλους δύο εἰ ἀποσπῶμαι μω και ἔλας πῶ-
δες ; μέ ἔξ φυχῆς ἔγκατελεψῆν τήν 'Αλεξανδρίτ-
ταν λαθόντες τήν πρὸς τό Χαλίπῶν ἄγυσιν.

'Όσοι ἔτυχῃ νά κάμουν αὐτόν τόν δρόμον ἐν
πλήρει ἡμέρῃ θά εἶχον ἐντυκάμεις πολὺ διαφόρους
τῶν ἰδικῶν μου. Εἰς ἐπὶ ἡ ἔδοκτορία αὐτῆ γενο-
μένη ἐν πλήρει νυκτί, διὰ μέσου πετρῶν ἀκρη-
πῶν, ἀνθρώπων ἰποκρήμων, ἔδων ἤνιστα ὀδοπο-
ρῶν, εἰς ἡμίονο ἀεπιθῶν και βελόμενων, ἡμι-
ρῶν ἐπιεικῆδος και σκληρόπῶδῃ, μὴ άνωχαιτι-
ζόμενοι ὅτε ἐνώπιον λίθων, ὅτε ἐνώπιον βρά-
χων, μολ ἔταμεν τήν ἐντύπωσιν φανταστικῶ και

ὀπρωμοῦ τινος ταξιδίου ! Μετά μίαν ὥραν ἀ-
σπῆσιαν ὀπρωτότητος μακροτάτων χωρίων, τοῦ ὁ-
ποῦ τῆν ὕπερβον ἐπρόδῃον εἰ ὀλλὰ καί τῶν ἰ-
κανῶν και τοῦ ὄρους εἰ οἰκίσει, ἔγκατισκεμέναι
ἐπὶ καταρῶν και ἀνοδῶντων αἰλίῶν, δια-
σπῆσιαν ἀπὸ τῶ ἰσπῆσι ; ὅμως, ὅμοιῶντες μα-
κρῆθεν πρὸς τανού ; προωθῶντες ἀπὸ τῶν δει-
δῶν χῆρῃ ἑρωτάσῃς ποιοῦντες.

Και ἡ πορεία τῶν τῶν τετραπόδων και τῶν
δύ ; διποδῶν ἐξηκολούθει ταχέως και ἀκόσῃς,
ὄταν εἰκοῦνται τῶ πύτους. Ἦθον περί τῶ ἡμῶν
ὄταν ἔσπῃται εἰς μαχηροῦς ἄγους, ἀπεντινῶ-
ντες ἔμωσιν περί τῶ ὄρων, ἔπει τῆν ὄποιαν ὁ
μακιορῆς 'Οβαγκίμ ἔμω τῆν περιστάσῃν νά μοι
διαγράψῃ τῆν ἀπρωμοῦ τινος ἱστορία τῆς πο-
σειδῆς πρὸς εἰς τῶ ὄρους, δι' ἐνδρωμοῦμαι ἄς
αριθῶν, πῶς ἐπῶνται ἔλησθησαν, και πρὸς
μακιορῆς ἐπῶντων κατά περιλήψεις ἀπο-
χῆ. Αἱ ἀργυροῖς τοῦ 'Οβαγκίμ ἐν τῇ θέσῃ
ἔκειν, ἐν ὄρῃ μεσοκείῃ και μεσοκείῃς τῆς
σπῆσις, ἐπῶνται τῆν ἰσοστάσῃν πηματα-
ποσθησῶν ἄλλων τοῦ Ροκμοῦδ.

— Και ἔμω ; διὰ κινδυνόμενοι νά ἰσπῶμεν
τιποτα ; πρώτῃς.

— Χῆρῃ τῶ θεῶ τῶν τῶν και ἐν ταβλῶν φλω-
ριῶ νά βάλῃ κενῆς ἰκῶν εἰς τό κινῶν τῶν, ἐμ-
πορῆ νά μεταβῆ ἀπὸ τῆν 'Αλεξανδρίτταν εἰς
τό Χαλίπῃ χωρῆ νά τῆν κίλῶν ὅτε ἐπῶ ἔμω. Οἱ
δρόμοι εἶναι ἀσφαλῆσταί ; μῶν εἰς τῶ χάνια
τῶν κίλῶν τῶν ; ὀδοπορῶν. Νά τῆς προκί-
λαι ; ἔλεψῆν τῆν σπασιόλῶν ἐν ; ἡμῶν, ἐν ὄ
ἰκῶμῶν εἰς τό Κηρή Χάν !

— Ὅτε τό σπασιμόν χάν εἶναι και ἰκαί-
δῶν ;

— Ἦτῆ τῆν ἀπέναντι σου δῖν εἶναι. Νά σέ μέ-
λαι ἰγῶ ἔμω ὀπρωτόσῃς δι' ἔλα.

'Η παροῖσῃς μετῶ τῆ ; ὄποιος μ' ἰδῶσῃς
δι' ἰγῶ δὲν ἐκινδύνῶν, ἐπῶ ἄλλοι τῆν ἰσπῆσι,
μ' ἔταμε νά ὀπρωτεύωμαι αὐτόν τῶν ὡς ἐπικί-
δῶντων σουδῶν. Ταυῶτῃ εἶναι ἡ ἀνθρωπῆτι φύσις.
'Ἐταμῆς ἀνθρώπων και γεροντῶ ἀναλόγῃς τοῦ
τόπου και τῶν περιστάσῃν. Ἦ διαβιβῶσῃς
τοῦ μακιορῆ διδομένη εἰς 'Αλεξανδρίτταν, πρὸ
τῶ ἡμῶν τῶν, ἔλεσαν αὐτόν ἀθροσῶν γε-
νῶν και βῆσιον περί τῆς ἀσφαλῆς τῆς ὄδοῦ

διδόμενη ὅμως ἐπὶ τῆς ὄδοῦ αὐτῆς και εἰς μέρος
ἀποκτενοῦν παρῖσι αὐτόν τόν ἴλιον ὡς ἰκαί-
δῶν.

Πῶς περαιτέρω σίφῃς και ἀναλύσις ἀπιδῶν
περὶ τῆ. Ἐσπῆσῃν εἰ τῆν θῆταν Πρῶσιαν και
ἔξυμωρίτταν τῶν δρόμων.

Ἦθον ἄρχῶναι ν' ἀνοίξῶν ὄρων λατῆ ὄρω-
χῶς λαφῆς ἔμω εἰς τῶ ἔμωσῃ. Προηγῆσῃτο
ἡ χαρῆ. ἔμω τῶ ὄρωσῃς αἰμα ἔξυμω ἄνωσῃ-
σα. Ἦ ὄρω τῶ ἔμω βεβαῖων ἑρωτῆς. Μετῶ μῆ-
κρῶν τό λυκαυγῆς ἔξυμωσῃτο, ἰσπῆσιναίτο. Με-
κρῶν, πολὺ μακρῶν, διδοῦνται ἔμω ἔμωσῃ τῶν, ἔπῃ
να ὄρων ἑρωτῆσῃν διαγράφῃ τῶ ὡς σῆσι.

— Ἦθῆσι ; ἔμω, ἑρίδῃται πῶς εἶναι τό Κη-
ρή Χάν ! 'Ότε ἑρωτῆσῃν με τῆν ἀριθῶντων σῆ-
δρωροῦσῃν ἔμωσῃ. Ἦθῆσι σπῆσῃν εἰς τοῦς
ταξιδίους ἔμω ἐν 'Ανατολῆς Ἀβασσιῆσι ; πῶ-
σῃς χῆρῃ τῶν ἔμω ὡς ὄρωσῃς, ἄλλῃ και
πάντοτε ἡ συντομία τῶν εἶναι ἀπελῶσῃται !

Μετῶ ἡμῶσῃν ὄρων, σπασιμόν, νυκτῆσι,
διγῶντες και ἀποκαμῶνται ἔβδανον εἰς ἡ Κη-
ρῆ Χάν.

'Υπατά κινῶν και κοσμοῖ ἀεκότων ἔξυ-
ρῆσιαν τῆν ἔμωσῃ μῆ. Ἦ θῆσι ὄμως τοῦ χανῶν
ἦτο κλισιῆ. 'Ο μακιορῆς ἰκῶσῃ, ἰβῶσῃ και ἡλαζέ-
σι διὰ ν' ἀνοίξῃ. Ἦθῆσι μετῶ ἔλα λατῆ ὁ
θῆρα ἦθῶσῃ και ἡθῶσῃς ; κενῆς ἑσπῆσι ἔμω-
σῃν τοῦς ὄρωσῃς και προκῶμῶν με νά εἰσά-
θῃ. Εἰσπῆσῃ ἄλλ' ἑσπῃ ; μέ προεβῆσι τῆν ἔμω
βαρετῆ ὄρωσῃ κίκομῶν ἄγρῶν. Πῶσῃς ἦθῶσῃν
ἔμωσῃ ὄρων και μέ ὄρωσῃν ἔμω τῶν σκασινοῦ
και δωσῶσῃ χανῶν, εἰς ἄπῶν ἀπερῶσῃν τῶν,
ἀλλῃ δρωσῶν και σκῆσῶν, ἐν τῷ μέσῃ τοῦ ὄ-
ποῦ ἰκαίλῃτο νυκτῆσις διαμῆς ῶσῃν. 'Ἐσι
τοῦ ροκμοῦ ὄρωσῃ παραπῆσιμα και καθῶσῃτα.
Αἰτάσῃ και ἔμωσῃ τῆν ταξιδιωτικῆς μου κί-
νῃ, ἦν και ἑρωτῆσῃσιμα. Πρῖν δ' ἡ κατακλίσι εἰ-
ζῆσῃ καρῆν.

Θάλῃται νά κηθῶσῃ, παρατήρησι τῆν ὄλω
σχῆδῃ και καθῆσι ἦταν χαλῆ ή ἔλλῃσιτι. Πε-
ρίργῃ και δρωσῃσῃ ; Ἦθῆσι δῶσῃ τό χῆσι
ἰπωνομαζῆται σπασιμόν, ἐν ἔμω ἄρτι και σπῆ-
ρεῃ καθῆσιμα ; . . . Τίλῃς ἔμωσῃς τό σπασιμόν
και σπασιμας αὐτό ἐπὶ ἐνός σπῆσι ἑσπῆσῃν

προσπαθών να ήρω την άπειτουμένη Ισσορικήν.
Μις' άλλων μ' έρωσαν τίν' αφέν. 'Εξελπίστην
ιδών ότι τὸ τραβλόν ἴτο σπαρμένον, ἀπὸ δι τὸ
καθόν βλαίων ἡ χυρῆ.

— "Ὅλα σπαρμένα εἶμαι εἰδῶ; κρῆσινα.
'Αλλ' ὁ ὑπαρξίς μὲ ἔκλυττος εἶμαι ἐξ ὀλο-
κλήρου, ἀντὶ ἀπαντήσιω, προσβλῶσι ἐπ' ἱμῶ
τοῦς ὄφθαλμοῦ τοῦ βλακωδίστατα.

— Φέρε μὲ ἐν καθαρῷ νερῷ, δίδταξ.
Μιτὰ τινε λαπκὰ παρουσιάσθη φρίων μοι ὄψωρ
ἐντὸς σπέρτρου τεθραυμένου!

Πά: Ἄλλος εἰς τὴν θέαν μου θὰ ἰξελίθων
ἴσως τὸ ἔργαμα ὡς κρετίστου. 'Εγὼ ὄμως κω-
ραμένος, καὶ ἐκτωρμένος ὡς ἔμπη, ἐθῶμακ. 'Εν
τῇ ἀγακτίσει μου ἔρχισα νὰ ἐπιτύχω τὸν ἡ-
μικοῦμίμων ἔχρησ ὑπαρίτην, ἀλλ' αὐτὸς προσ-
βλῶν ἐπ' ἱμῶ τὸ κτηνώδες βλέμμα του ὡς ἴδῃ
ἡμέρα διὰ τὰς κρησφάσεις μου. 'Η ἐπάθει-
τοῦ αὐτῆ ἐκφῶσις τῆν ἰγνακτοσίη μου καὶ ἐ-
σπυρίων νὰ ἔσπυσι :

Πού εἶμαι ὁ ἀρηνικός σου; τὸν ἠρώτησα.
— Ἄν εἶται κέρσιον αὐτὸ τὸ χῆν; Φῶναξέ τον νὰ ἴδῃ.
— Τώρα ἔρχεται, μὲ ἀπῆντις καὶ ἀπῆλθε.
Μις' άλλων εἰδὼν νὰ ἔρχεται, πρὸς μὲ ὁ ἰδιο-
κτῆς τοῦ γῆσου, σπυρίων καί... χαλωλῶν!!.
Τότε πλέον ἰνότης διὰ τὸ πανδοχεῖον αὐτὸ
ἔφρε τῆν ἰπανίαν Ἐσκασίρω χῆν.

Κ. Μεταξὺς Βοσπορίτης.

Μουντιὰ 1932

Η ΤΥΨΙΣ

*'Όταν ἴσχη το ὄμμα ἐσπλῶν
'σῆς σπῆρμῆς μου τῆν ἄχαρη, ἄαρη,
σὸν τρῶφὸν μου πρὸς ἔρω μόνο
τῆς καρφῆς μου τὸ ἀχ καὶ τὸ δῆμαρ.*

*Τῶν βασίλων αὐτὸ τὸ καμῆν
δὲν ἀρετὴ νὰ ὄφραση ἡ ἀβρα-
δὲν ἀρετῆ κοτάμη νὰ σπύρη
τῆς ψυχῆς μου τὴν ἄδοση λαίρω.*

*Τῆν ὄσρη δεαρ χῆσῶν οἱ κρῆσι
ποὺς πεσοὺν χυρῆς λῶνη 'σὸν χῆμα'*

*τῆν ζωῆ μου πρὸς ἔσειη . . .
καὶ μὲ ἄρησε ἀχῆρω πῶμα!*

*Δὲρ μου μῆκε ἀπῆς οὐδὲ δῆρος,
ἀπῆλῶνα πῶρος μὲ ἄρησε.
μὲ ἄρησε ὁ ἀσπ. λαχ. ἄρησε
κ' ἄν τὸ χῆλῆ τῆν δῆν μου κέρρη . . .*

*Μὲ μῆγλῶ τοῦ στήθους μου κῆνον
καὶ μὲ ἄρησε πο. ἴδ. βουραμῆρα
σπῆρατοῦσα μὲ ἄρησε 'σὸν ἄρησε
κ' ἄρησε ὁ πῶρος μ' ἴμια.*

*Μὲ Κηρία ἐπρόδωλο τῶμα
καὶ κρητὰ ἀχῆ 'καὶ ὄν μῆρ ἄλλη
πῶς σὲ 'ἄρησε ἡμῆρας ἀπῆρη
σπῆρρα θὰ μὲν γῆρη μῆγλῆ . . .*

*Τῆ σπῆρραου αὐτοῦ τῆς οἱ ἄρησι
εἰς τὸ τόσα μου πῶρη ἐκάρη;
Τρομῆρ ἀπῆρη μὲ πῶρη,
ἀχ' ἴτὸ 'έσειρα . . . 'ἄρη θὰ πῶρη τ'*

*Εσπυρίστὲ με . . . 'Αραξέ, μῆρη,
τῆν κρηρῆ μου ζωῆ νὰ μὲ ἄρησε
καὶ δε ἔχη ἔσειη π' κρημα,
κ' ἄν τῆν δῆρη 'σὸν στήθῆ ἡ τῶρη;
'Εν Κηρασοῦνι*

— ἄλως.

ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟ ΜΙΣΟΣ

Ὁ Ἰωάννης ἰξελιθῆντο ὡς παρῆρρον. Βε-
βαίως δεαν ἔβλεπε τῆς τῶτος τὸ ὄν, ἀλλοκῶτως
ἰστολοῖσμένον διὰ ἴλεν βραχίλων ἰνδομάτων, νὰ βραῖρη
αἰσῶν τῶς βραχίλων εἰς τὰ πλεῖρα του, τὴν
μακρῆν κερπίνην κῆμην του δισπαρμένην ἐπὶ
τῶν ὤμων, καὶ τοῦς μῆγλῶς καὶ κυκλῶς αὐτοῦ
ὄφθαλμοῦ, προσπυλῶμένους ἐν τῷ κενῷ οἰκῶν ἀδι-
φῶρος πρὸς πᾶν ὄν ἐν ἴτο τὸ ὑπὲρ του, θὰ ἔ-
τόμα, νὰ ἔλαγαν: ὄσ πτυχῶ; εἶμαι: τρελλῶς. Ὁ
Ἰωάννης μ' ὄλα τῶτα, δὲν ἴτο τρελλῶς. ἴτο
ἰρωταμένως.

Ἡ ἄσπρησις τοῦ ἴτο νὰ διατρήσῃ τὰ σκι-
ερὰ δῆση. Ἄπὸ τῆς ἰνῶρισις τῆς ἄνοξις ἐν ἐ-

δος ταχρητὸ σπλῆου ἴτο τὸ ἀντιαιμενὸν τῆς
ἀγάπης του. Τὶ ἰσοφῆρῶν ὡς ποικίτῆ; τὸ πρὸ αὐ-
τοῦ ἰξελισσόμενον τοπίον, μετὰ τῶν βασῶν καὶ
τῶν ἐκ ποικίλων δισπαρμένων λευμῶν, τοῦς ἐ-
ξοχίους οἰκίστους αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πλεῖρων τῶν ἐ-
δῶσιων ἀνηρτημένους; τὰς ὄψαλῶν, καὶ ἀδε-
ναις φῶτῆς τοῦ χυμῆρου; πάντα τῶτα ἄνευ-
τέλων ἄπειροβλῶς ὄπως εἶναι μακρὰ ὄρη τῆ-
ρῶσιον χερῶν τῆν φαντασία του τῆν τῶσιον ἐ-
αἰσθητόν.

Μὲλα τῶτα τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωάννου δὲν κα-
τέλειπε τὴν ἰξελισσόμενον ἰσορῆσιον τῶν ἔλει-
κοῦ οἰκίστου ἀνῆρτος ἐκποστῶδες τινες μέ-
τρων. Εἰδὼν ὡς ἀνῆρτο τὴν κρητῆν τὸ ἀρετῆ-
ρον παρῆρρον τὸν ἔλλῶνον τοῦτο οἰκίστου, τὸ
πρῶσιον τοῦ κηῖου ἡτεροβῆλῆ ἐξ ἰνῶνου χα-
ρῆς. Θελακτικῆ κερὰλ κηῖνῶς ἀνῆρτινὸ ἀμέ-
σις ἐν τῷ κρησφῆρματι τοῦ παρῆρρου. Ὁ
Ἰωάννης ἔσπυτι πρὸς αὐτὸ, ὡς ἴδῃ ἤθελε νὰ βρ-
θῆν διὰ μέσω τῆς ἰκτασις καὶ ἔμετε βεβῶ-
μένης ἐν ἔσπυσι λατρου πρὸ τοῦ εἰδῶλου
αὐτοῦ.

Ἐκείνη, ἴτις ἔφρανον ἔχουσα τῶση ἰπῆριαν
ἐπὶ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς τοῦ ποικίτου, ἴτων ἡ δε-
σποικῆ Μάρθα, ἴτις εἶχε μεταπῆ ἔσει ὄπως διῆλθῃ
μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, χῆρας βιοσηκῶν ἐκ
Κεραλῆσις, τῶς ὄσο θερανῶς μῆνας, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν ὄσων τῆς Σαβῶσις.

Ὁ Ἰωάννης ἠγάπη τὴν Μάρθαν τὶ ἀπρητῆ
πρὸ τοῦτο; Ὡ! οὐδεὶν τίποτα ἡ ἡμῶν τινὰ ἐν
τῷ περιπέτῳ ἡ Μάρθα ἰσορῆρατὸ μὲ δυναμῆν
νὰ δραχῆται ἄδουος. Ὁ κηῖνῶς τῆν ἔχιν ἄκοῦσις
καὶ μετὰ τινες σπῆρῆς, κατέβη το ἄδου εἰς
τοῦς; λαπτοῦς τῆς κρηρῆς κῆρη δακτύλου. Τὸν πῆ-
χρησῆσι δὲ ἴνὸς μελιμάματος, καὶ ἐπὶ τῆς
σπῆρῆς ἐκείνης, ὁ Ἰωάννης ἠγάπη τὴν Μάρθαν
ἴμιατος.

Δὲν ἰπανίδη κῆλον τῶν Ἰωάννην μὲ ὄσπη-
ουσα ἡ κρηρῆ καὶ ἔλειτε παρθῆνος ἐπὶ μῆ ἀνθῆ-
ρα ὄσπρη τῆν ἰσηρῶσιον πῆρῶς ἀλλῶλου θα-
μασοῦ, καὶ μεταβῆλλετο οὕτως εἰπῆν εἰς οἰαν
τῆς οἰκῆς τῆς.

Τῆν ἡμῆραν ἐκείνην λαπῶν ὁ Ἰωάννης εἶλε μετ'
ἐκπῆσις τῆς δῶο κρηρῆς; ἰσηρῆσις τοῦ ἰσο-
κῶ οἰκίστου ἰσηρῆσιον ἡ τὸ σῶρησι; ἀλλ' ὅτι

ἰξελίθῆν αὐτὸν περισσῆρον, ἴτο ὅτι ἡ Μάρθα
τῶ ἴφρῆν κῆλλῆν ἡ πρῆν ἰστολοῖσμένον. ἔχει θέ-
σι ἐν τῆ κρημῶσι αὐτῆς χρηῖον περιπαισῆρῶς
κομῆσις. Ὁ ὄρῆσις ἡρεθῆν ὡς; ἐκ τῶτου
χρηῖς νὰ ἰνοῦ καὶ αὐτὸς ἀμῆσις τῆ ἡρῆσιον.
Αἰδῶθῆ γουαῖες περιπῆρῶς καὶ ἴξῶ; ἄλῆρῳ
ὁ Ἰωάννης ἔβλεπε ἄδου ἐκδομένον στρατιῶς
τικῆν ἰνδοκῆσιαν καὶ γουαῖες ἡμῆρας πρὸς ἐκεί-
νας διουθῆμενον. Ἡ ἴτο ὁ μνηστῆ τῆς Μάρθας
Γουαῖσι; ὄψαλαχῆς ἐν τῷ δευτέρῳ συντάγματι
τοῦ κρησφῆρου; ἰσηρῆσιον μνησις ἀδείας
ἔχουσα ν' ἀπολοῖση τῆς λαμῆρῶσις τοῦ πο-
κῆου τῶν ἄλῆων καὶ τὸ πλεῖρῶν τῆς μελλῶ-
σις σπῆρου του. Ὁ Γουαῖσις καὶ ἡ Μάρθα ἠγα-
πῶντο ὡς; δῶνεται ν' ἀποκῆσις δῶο κρηρῆ
καὶ ἀχῆ καὶ γυναικῶσι; διὸ ὄν; ἰπανίθῶν
ἀλλῶλου; μετ' ἀποχωρησῶν δακτύλου ἡ ἴμια,
τοῦτο ὄσπρηξ ἡ ἰξελίθῆ ἰσηρῆ τῶς ἴσπῶσις καὶ
τῶν ψυχῶν τῶν.

Ἐκεῖ ἰπάνῳ, ἐν τῷ σπλῆου του, ὁ Ἰωάννης
ὄψαρε, καὶ ἴξῶ ἰσηρῆσιον ἴξῶ ἰσηρῆσιον
σπῆρῶσις συμπῆρῆσις πρὸς τὸν οἰκίστου
ὄψαλῶν τοῦ ἴσηρῶν θεμαῖ δῆρος, ἄτινα ἰσηρῶν
ἐν πρὸς ἐν βραχῆς ἐπὶ τῆς κρηρῆς του.

ἔχιν ἰνοῖσις ὅτι ὁ νῆος οὐδῶ; ἐξωκτικῶσις
εἶλεν ἴξῆ διὰ τῆν Μάρθαν, εἶλεν ἰνοῖσις ὅτι
ἀμῆρῶσις ἠγαπῶντο . . . ἡ Μάρθα ἠγάπη ἄλ-
λων! . . .

Ἐν τῇ βῆθε παντῶς ἴσηρῶσι, ἴστω καὶ ἀγνοῦ
ἡ καὶ βλακῶσις εἰδοῖς ἡμῶσις τῆς. Ὁ Ἰωάν-
νης οὐδέποτε εἶχιν ἡμῶσις τῆ νεκρῷ κῆρη. Ἐνε-
θῆμετα κῆν αὐτῆ τῆν συνῶρησιον του; καὶ ὄσπρη-
χεν ἐν οὐτῶρ εἰπῆν συμπερῶνόμενον μετὰ ἐ-
κείνης καὶ τοῦτο; οὐδῆν.

Ἀρ' ἴξῶ μολαπῆτα σπῆρῆς; εἶδε τὸν Γουαῖ-
σιον, ἰσηρῆσιον, ὄψαρε, ἰσηρῆσιον κατὰ
τοῦ ἰδῶσιος; ἄσπρησις τὸ εἰδῶν τοῦ ἀξι-
ματικῶ, καὶ πρὸ τῶν ἄρησιον καὶ πῆν ἴσηρῶσι,
τὴν ἄγῶν ὡς; σερκεῖον ὄμων ἰσηρῶσι καὶ ἡ-
γῆρη ἀσπῆμα ἰσηρῶσι; τοῦ μῆσι; Ὁ Ἰω-
άννης δὲ ἰκομῆρη πῆλον ἴκῆσις. Κατέλιπε τὸ
καποτευῆρῶν του καὶ ἰξελίθῆτο ὡς; ἀσπῆσιαν
ἐν δαυῶσιον ἐκ βῆτου ὄσπρησιον, ἴσηρῆσιον ἐκ
βῆσιαν τινῶν ἀπόσπῆσις ἡ γουαῖσις κατω-
κῆσις του. Νῆστω καὶ ἴσηρῆν κατῶρα ἔσει κατω-

πείων εν τῇ σκιά. Ἐὰν δὲ τῆς γειτονίας τούτης πρό: ἰστένην, ἢν ἡμέρα, ὑπερῖαν ἔτι πλέον ἔσονται φθόνου πλῆσιον τὸν Ἰσραὺν τούτου, ὅστις ἐκείσεως ὑπόδημι ἕναρ τοῦ μύλλοντος. τὰ εὐκαταία τούτην τῆς φαντασίας οὐδαμῶς ματα, ἀλλὰ πρό: ἴω ὁμίλητ' ταχίως ἰερατωμένηα. Καὶ ἐκείτη πῶν λέγειν τοῖσιν ἐς διακυμῆ: ἢ ζῆ μπιεσίωυ ἰσραὺς ἀκτινοβολίης χαρὰ εἰσέρχετο ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ τὴν διεπείρει. Ἐπείτερον νινκ ὅτε ἡ καρδία αὐτῆ ἀνεκάλειν ἐξ ἄγυλλασμας, ἡσασ: —

- Ἀισιὸν, Γεώργιε θέλει νὰ ἰσοεσθητι ἐξ ἀπαντος τὴν γίφωρην τοῦ διαβόλου;
- Βεδοῖσάτα.
- Ἐνε μ' ἔλα ταῦτα ἐπικινῶνον, ἰνέαρζεν ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς: ὄνομαζον τὴν διοδὸν ταύτην Γεωργὸν τοῦ διαβόλου, διότι μόνου ἡ διαβολὸς δίνεται νὰ διήληθ' δι' αὐτῆς.
- Ἀκριβῶς ὑπέρχει ἡ ἐλπίς τοῦ κινῶνου.
- Γεώργι! δὴν μὴ φοβίταις, ἀνέαρζεν ἡ Μάρθα.

— Μαρθὰ μου, ἀπῆντησεν ὁ ἀξιωματικὸς κύριος: ἡ φωνὴ καθίσταται ἄρα . . . ἔπειτα, τοῦτο ἔσται πολὺ ἐκείν' ἐλάττωμα διὰ τὴν σοφίαν ὅς ἐστρατιώτου.

— Τὸ παραδέχομαι, φοβόμαι ὅμως.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐκπλοῦτος, διότι αὐτὴ ἤθελε νὰ τὴν ἰσοδοθῆν' ἰγυρῶζεν οὗτος τὴν γίφωρην τοῦ διαβόλου, τὸ ἰλλυγίαιδες ἰαίτιν τῶζον, ἕναρ ἴνοι πρὸς ἀλλήλους τὰ: δύο κορυφῆς τοῦ Σακερῶ ἄρου.

Ὁ ἄσπης τῆς ἡμέρας πρὸ πολλοῦ ἔλγιν ἀνεπίαι: χρυσὴ βραβίον ἰσφάναμα ἀπὸ τὸν ὄριοντα ἔρχονται καὶ ὀφθαλμοὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὑψηλῶν βράχων καὶ ἰσκηθῶν εἰς μυσία τιμῆα, ἀπαντωμέναι εἰς τὰ ἰαχυλάσας ἰσχυρῆς ὄψιν ὀρχίλης ἐπιπέται ἐπὶ τῆς κοιλιάδος, ἐκ τῆς οὐκαὶς ἀνέρχεται μέλις τοῦ τολεμπρὸ ἰκλῶρῶς ὁ μυσθῶρ: τὸν χυμῶρῶρ ἰνὸς: μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ὅ: ἢν ἐπὶ τῆς γειφῶρας τοῦ διαβόλου . . .

Ἡ ὀμίλητ' μῶλλον καὶ μᾶλλον διαλύεται. Ὁ ροπαί τινος ἦν σπιδῶσιον εἰς τὰ βῆθη τοῦ στενω. Ὁ νεκρὸς ἀξιωματικὸς, δίδουνη τὰ ἰσποτρά του καὶ ἰερίαν τὸν εὐλασκον, ἐν ᾧ ζῆ πῶν ὅτε ἀγαθῆ. Ἀντισημένον τὴν λευκὸν μάλις καταληπτόν. κυμαίνεται ἐπὶ ἰνὸς τὸν παραθῶρον . . . καὶ ὁ νεανίας μειδῶν . . . εἶναι τὸ προσωρονηθὴν σὸν-

θμα: σφαιρὰ τὸ μυσθῶρῶν του καὶ τὸ κινεῖ . . ὅ: τὸν ἰβη ἰαίτην' πῆμις φέταμα διὰ μῶου τῆς ἰατάσας καὶ θαρραλῶς ἀναλαμβάνει τὴν πορείαν του. Ἰδού αὐτῆς: ἔχον τὸν ποτῆ ἐκ τοῦ τόκου τῆς γειφῶρας, ἐταμῆτ' πρὸς στιγμῶν. Ἀ: ὅ: ἄβυσσὸς ἔχουνη ὄνωκ: βῆθος: κατακηληκτιανὸν ἄλλ' ἡ ὀμορφὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ θαλασσοῦ ἐπιδοκίμῶται διὰ τῆς θελήσεως του ἢ ἐν σφῆρ' τρέμει, τὸ δὲ κινῶμα ὄραται νὰ διακόσση ἡ ἡσασμῖ. ἰασμα: τὸ πρῶτον βῆμα πλῆ: ὁ στρατιώτης διατάζει πρὸς στιγμῶν, καὶ σφίπεται νὰ ὑποχωρήσῃ.

— Ἐμάρξ! ἀνέαρζε, μῆτοι μὲ κατέλαβεν φόβος;

Καὶ, ἰσπορτινῆτικὸς, δὶρχεται ἐπὶ τῆς διαβολικῆς ἀπόθεως . . ὄ: ἢν, ἡμεῖς ἔχουμεν διὰ τὸν βραχὺν ἰσδοκῶνον του.

Ἄφρονς, ὁ ὄπὸ κροσθίτου τοῦ βιάου κροσθῶμενος ἦλος: ἀναρπίνεται καὶ φέταται αὐτὸν ἐν πλῆρει προσώπῳ. Θεμῶσθιδες ὁ Γεώργιος ἰσθεταῖν καὶ βῆλαι κροσθῶν . .

Τετλισσαι!

Ὅταν μετὰ πῆρῶσιον μίε: ἄρας, συνῆλθεν εἰς ἐαυτὸν, εὐρέθη εἰς τὰς ὄχθας μίε: πῆρῶς, ἢν ἔλλογι ποτε εἶχε διελθῆ. Ἡ μνήμη τοῦ ἐπαρῆχεται . . ὅ: τὸν εἶχε λοιπὸν χεῖρ συγκρατήου κατὰ τὴν στιγμῶν καθ' ἢν θῆ: ἰερατωμένη ἐν τῷ κενῷ, καὶ τὸν εἶχε μεταρῆσι εἰς τὴν πῆγην: ἀλλὰ τίς;

Ἄνω ἰεδομάδες πῆρῶθον ὁ Γεώργιος μῆτον ἀνέχεται πανταχοῦ τὸν σωτήρ' του.

Τὰ ἔθνη παρῆρχον: Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Μάρθα εἶναι ἀστυλιεταὶ τὸν σοφίαν.

Ὀδῶσι: ὅμως θῆ μῶσιον εἰς τὴν ὄριοντα τὴν εὐχίαν των.

Ὅ: πρὸς τὸν Ἰουδαῖον, οὗτος: ἀνέλαβε τὴν μεσοθῆ ὀπαρῆν τῶν εἶνε μόνον παρῆσιεστρον τιλλυμῶνος καὶ μεθῆρῖται ἐν ὄνομα, τὸ ὅποιον οὐδαὶς δύναται ν' ἀκούσῃ.

Καὶ ὅταν αἰ γρεται τὸν βῆσπουε διαρῶμοναν, ἰσθῶσιοντα: εὐμῶσι τῆς πῆλλῶς ἰσ χωρὶς νὰ ὀπορτινῶται ποσῶς ὅτι ὁ παρῆστρον ὄνοκ: ἀσποσῶν τοῦ θανάτου τὸν θρασύνον τὸ θεσῶν του ἰνέκρως τοῦ μῆτος, ὅπως ρεσιθῆ τῶν διακῶρον ἐκίαινης, ἢν ἰδῶταρην.

Ἐν Παρισίος

Παναγιῆς Ν. Διάρκος, διευθυντῆς τοῦ Ἐπισημοῦ Περὶ τῆς βοηθῆς τῶν καθηγητῶν Guyon καὶ Ροζέι.

Η ΤΕΛΗ ΤΟΥ ΚΑΣΙΣΤΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΥΩΝ ΕΥΤΥΧΗ

Ὁ ἀνὴρ φρεῖς δὴν εἶναι ἀκτοικῶνον ζῶον. Καὶ ἂν ποτε εἶχεν ἴχνησ προδικῆσας: ποσῶτες, τὴν ἔσων ὄλοταὶς πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἰνὸν δταν ἰγῶνται ἡ πρῶτα σφῆτῶσις μεταξὺ αὐτοῦ κατῆ γυναικὸς προκειμένης ποτὸς τῶν δύο νὰ ἐπὶ δοθῆ εἰς τὴν ἄραν τῶν προκτοικῶν ζῶων καὶ πῆνῶν διὰ τὸ προϊσορῶν αὐτῶν δειπῶν. Ἡ γυνὴ, ὡς ἀσθενεστερὴ καὶ εὐθρασῶστερῆ, ἦτο ἄκνηρ. Προδῆμιτες λοιπὸν νὰ καθῆθαι πρῶτὸ τῆς, ἰσπῆ ἴτω τότε πολυτέλειαν ἀπῶς ἰαυτε: θέσει. Ἐκαστὸ δὲ ἔρειν καθῆσθαι πρὸς τὸ πῶρ.

Κατὰ τὴν ἰσπορτινῆν προϊσορῶν στιγμῶν ἐπῶλες πῆσιν πῆσῶσθῆς ἰεθῶσως πρὸς τὸν ἄνδρα, ἢν καὶ δὴν ἴσασε ματῆν ἰεζῆτοσιν ἰατοα. Καὶ ἐτυμῶς. Διδὸν ἰεπῶν τῆς ἰεζῆτοα αὐτῆ εἰς τὴν ὀμορῶνον ἰερχῶντα ταλεῖσθῶτα τὸν ἄνδρα τὴν ποτῆ: κατὰ τὴν πῶρην θέσις τῆς, ὁ ἄνῆρ τοῦ 1902 ὅ: ἰακῶθον ἔτι μακαρῶς παρὰ τὴν ἰσῶν εἰς βῆρας τῆς κυρίας σοφίαν του, ἠτις θῆ εὐρέστω εἰς τὸ σφριστῆριον ἀκτινῶσσε ἡ συνδιαλογῶμένη περὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων μετὰ τῆς: γειτόνης τραπέζιδος: κυρίας.

Ὁ ἀνὴρ ἐπέδοθη εἰς τὴν θῆραν τῶν πρὸς τῶν ζῶν, καὶ εἰς τὴν θῆραν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀσχελῆται ἰατοσε ἰακῶς τὸ οἰκονομῶ, μέχρῃς ἔτυ ἰσζητηθῆ ἡ μεταμῶρῶσις τοῦ ὡς: ἀκτοικῶνον ζῶον ὄπὸ τῆς κόρης, ἢν ἄν κηραυθῆ. Ὀδῶν εἶναι μῶλλον δῶδεσῶτακον διὰ τὸν ἄνδρα τὸ τείνειν κατανταγῶσθῆσθῶς τὸ οὖ: μετὰ μεκρῶν ἡμέρων ἰεργασίας εἰς προδῶς οἰκτικῆς μικρολογίας καὶ γυναικείας διανεσῆς.

Ὁ ἀνὴρ ἀποστρέφεται φρεσῶν τῶν ἀκούσῃ ἰεργῆς ἰεπακλιμῶνόμενον δῶδεκτικῆς ἐν ἡσλοσι πρὸς τὸ ἰετομαζῆόμενον δειπῶνον ὅτι ἰεσεκ τῆς: παχυλῆς ἀκείτης τῆς ἰεπτερῶμινης τῆς ἰεργασίαν ταύτην, ὁ βῆθος τῆς χύτρας ἰεμῶσις καεῖς. Διότι ἰεπῆρῶσι δῶδεσῶσθῶς γυναικείας δῶδεκτικῆς νὰ ἔχουσι ἐπὶ ἰεδομάδες τοιοῦτῶ τῆμα ὡς ἀσπῆρτων οσταθῶν τῆς συνδιαλέξεως αὐτῶν.

Ἐκείνος οὐδὲν ἐφῶσιαι ἰεδιασῶρον εἰς τὸν βυθὸν τῆς χύτρας, ἀλλ' οὗτε ἰεπίσῆς εἰς τὸ ἐρῶσθῶν . . ὅ: ὅσταν ἰεπίγῆν ἡ ἀπῆγῆν ἰεπῶνόμενον, ὄνε εἰς τὸ πρῆξιδῶμα τῆς ὀπαρῆτας, ἠτις ἰεφ-

ρεσε τὸν πῆλον τῆς κυρίας τῆς καὶ ἐξῆλθεν εἰς τῆς (πῆσιον τῆν κηρῶν κη, ἡ παρῆρῶσι τῆν ἰεργασίῆς τῆς συνδιαλογῶμένη μετὰ τῆς γειτόνης συνδιαλογῶ τῆς. Τοῦτο δὲ δίδει γνωρῆσι καλῶς: ἐπὶ ἂν ἴτω αὐτὸς ἰεπτερῶμινης νὰ εὐφῶσθ' ἐκ γῆλοῦ. ἢ νὰ ἰεπῶσθῆ τῆς ἄλλας γυναικείας ὀπαρῆτας. ἢ θελεν ἰερεβῶς παρῆρῶσθῆν, ἢν ὄραται νὰ πρῆξῆ καὶ πρῆξῆ εἰς ὄριαις παρῆρῶσθῆς.

Ἐπίσῆς εἶναι πολὺ δῶδεκτικῶσις τὸν ἄνῆρα, ὅ: ταν οὗτος εἶναι κατῆρ, νὰ ἰεπῶσθῆν ἰεκίαινης καὶ ὄχι προποσῶν ἰεδιασῶρον, ἰεκούσιν ὅτι ὁ χαῖρῶμινης ἰεγνῆσῆς τοῦ ἀεσῶθ' ἐκ δῶδεκτικῶς καὶ ἡ λατρεψῆ τῆς ἰεκῶσις ἰεκασι ἐκ δῶδεκτικῆς τῆς.

Τὸ πῆνῶμα τοῦ ἀμυσῶσθῆν εἰς τῆς ἰεκῶνῶσινης πρὸς κόμαρ ὄλον συνδιαλογῶμένων καὶ προκτετιμῶμένων ὄπὸ μῶσιον ἰεργῶν ἰεμῶσθῶν συνδιασῶν συλλαβῶσθῆν ἰεμῶσθῆς: πῆσι τῆς ἰεπῶσθῆς ἐπὶ καὶ τῶν ἰεγνῆσῆς ἡ ἰεαγῶμῶσθῆς ἰεργῶσθῆς εἶναι τὸ κῶσιον τὰ δῶδεκτικῶς, ἡ δὲ νῆσις: εἰς ἰεκῶσις εἶναι συντηματικῶς ἰεγῶμῶσθῆς ἰεπῶσθῶσθῆς.

Ἐπομῶς τὰ τοιοῦτα ἀγγέλιματῶ τῆ ἰεμῶσθῆ οὐσῶν ὄταν ἰεπῶσθῆν καὶ τὸ ἀκῶσιον καὶ ὁ παντοπῶλες τοῦ ἰεκῶσις μῶν ἀεσῶθ' ὄ: ἂν καρῶ, ἢ ὅτι ὁ ὄπαρῆτος τοῦ ἰεκῶσθῆσιον τοῦ προσῆθη καὶ ἰεμῶσθῆν εἰς τὸν λογιμῶσθῆν τὸν μεκρῶμῶνον τοῦ γέμματος, ἢ ὅτι ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη, ἢ ὅτι ὁ Ἰουδαῖος Κῆπιερ δὴν εἶναι πῆλον μεταξὺ τῶν ζῶων.

Διαπίθεται δὲ δυσῶσθῆσι: ὄπὸ τῆς μυκῆς συνποσῆσῆς ὅτι τὸν ἰεπῶσθῆν ἰεμῶσθῆς διὰ τὸ ὄλιγον, ἕναρ ἰεπῶσθῆν ἰεπῶσθῆν εἰς τὰς οἰκονομικῆς ταῦτας μικρολογίας. Ἐπῶν ἂν ποσῶσθῆς παρῶσθῆσι αὐτὸν διὰ τὸν τοιοῦτων, ὅ: ἰεπῶσθῆ ὅτι μετὰ μελλῶνος ἡ ὄρις διορτικῶσθῆς: ὅ: ἰεπῶσθῆ ὅτι ὁ ἰεγνῆσῆς ἔχει πῆσιον τῆς μῶς παρῶσθῆς, ἢ ὅτι ἡ Μαρία εἶναι εἰς τὸ σῶμα τῆς ἀπῆρῶμινης τινος ἀσῶρον καρῶν, ἢ ὅτι ὁ ἰεσῶσθῆς Μῆμιπῆς ὄσῶσθῆν ἰεμῶσθῆς μόνος καὶ ἀνάγῆ ἀπῶσιος νὰ τον λῶσθ' εἰς τῆς ἀγῶσθῆς του.

Ἡ μεγάλῆ ἀλλῆθεα εἶναι ὅτι ὁ ἰεπῶσθῆ εὐρέστωται τῶνον συγκεπῶσθῆσθῆς ποσῶς εἰς τὸν ἀρῶσιον ἔθῶνον νὰ ἰεκασῶσθῆ τῆν ἀσῶσθῆν τὸν οἰκονομῶσθῆ δὴν ἔχον τὸν καρῶν ὄπὸ τὴν πνευμα-

